

kommunale Myndigheder, trufne Standpunkt. Hvis man derimod gik den modsatte Vej og sagde, at Nyvurderingen først skulde gælde fra det nye Skatteaars Begyndelse, vilde de Ejendomme, som eventuelt ved de nye Erdragsregler i Ejendomsskyldloven havde faaet Nedsættelse af deres Vurderingssum, kunne paaberaabe sig, at nu forelaa der en Nyvurdering, og derfor maatte denne lægges til Grund, da de ellers vilde blive sat i større Skat, end de havde Krav paa. Det er dette, der sigtes til, naar Ministeriet mener, at Sagen maa afgøres ved Domstolene. Men just denne Omstændighed, at hvilken Afgørelse man end træffer i Anledning af en Forespørgsel, hvilken Fortolkning man end anvender, den, Ministeriet har anvendt siden 1908, eller en anden, vil det kunne medføre som Resultat en Indbringelse for Domstolene af Spørgsmaalet, gør, at jeg meget ønsker, at dette høje Ting vil give det af det ærede Medlem forelagte Lovforslag en velvillig Behandling, for at man kan komme til en fast Ordning, hvorom der ikke kan være Tvivl.

Jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, at hvis man følger den af det ærede Medlem foreslaaede Vej helt ud, vil man komme til at fritage nye Ejendomme, som først nu naar til Vurdering, for Ejendomsskyld i den resterende Del af Regnskabsaaret. En Ejendom, som først nu bliver vurderet efter de nye Regler, vil, hvis det ærede Medlems Tanke gennemføres, blive fuldkommen fri for Ejendomsskyld i den Del af Skatteaaret, som er tilbage fra det Øjeblik, Vurderingen finder Sted, og det er dog vel tvivlsomt, om det er rigtigt.

Det er ogsaa tvivlsomt — i alt Fald kan man diskutere det —, om det er rigtigt at vedtage en Bestemmelse, hvorved man af Hensyn til eventuelle Vanskeligheder, som dog maatte kunne overvindes, berøver Kommunen Adgang til allerede i det foreliggende Regnskabsaar at faa det fulde Udbytte, den forøgede Indtægt, som Nyvurderingen mulig vilde bringe. Selvfølgelig kan man fastsætte en saadan Bestemmelse, jeg ønsker blot at henlede Opmærksomheden herpaa af Hensyn til den kommende Behandling af Lovforslaget.

Endelig skal jeg anføre, at hvis man enes om at følge den Vej, det ærede Medlem har foreslaaet, at Nyvurderingen for de kommunale Skatters Vedkommende først skal være gældende fra det følgende Regnskabsaars Begyndelse, vil det vistnok være nødvendigt at give Lovforslaget en noget anden Affattelse. Det ærede Medlem har

indsat sin Regel i den bestaaende kommunale Skattelov af 1903. I det ændrede Stykke af § 23 paaberaaber det ærede Medlem sig Loven om Ejendomsskyld — Da toen er ikke indsat, antagelig ud fra den Betragtning, at det vilde være ejendommeligt i en Lov af 1903 at henvise til en Lov af 1915. Det Stykke i Ejendomsskyldlovens § 11, som det ærede Medlem henviser til, er enslydende med den ældre Lov, saa det kom man vel over, men naar det, som foreslaaet, vedtages, at den Værdi, som bliver opført, skal ogsaa fra næste Regnskabsaars Begyndelse være gældende o. s. v., vil „fra næste Regnskabsaars Begyndelse“ vanskeligt kunne opfattes som andet end Aaret 1904, medens der menes 1917—18 og følgende Regnskabsaar, hvor en Nyvurdering har fundet Sted. Dette er kun nogle formelle Bemærkninger. Det er muligt, at man kommer lettest over det hele ved ikke at vedtage Bestemmelsen som en Ændring i den bestaaende Lov, men som et lille selvstændigt Lovforslag. Om alt dette vil man imidlertid kunne forhandle, idet jeg forudsætter, at Tinget er villigt til at give Lovforslaget en velvillig Behandling; skulde denne efter Tingets Ønske finde Sted i et Udvalg — derom ved jeg imidlertid intet —, vil man der kunne drøfte disse Sager; foretrækker man at lade Sagen gaa videre uden Udvalg, maa jeg forbeholde mig at foreslaa nogle Ændringer i Overensstemmelse med, hvad Debatten viser er hensigtsmæssigst.

Forslagsstilleren (Piper): Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for den velvillige Maade, hvorpaa han har modtaget det forelagte Lovforslag. Som jeg allerede havde Lejlighed til at udtale ved Forelæggelsen, er Lovforslaget forelagt af rent praktiske Grunde, og naar der overhovedet nu har været Grund til at forelægge det, skyldes det den Omstændighed, at man ikke, da Lovforslaget blev affattet i 1903, har været tilstrækkelig opmærksom paa Fremtiden og kun har haft for Øje, hvorledes det vilde gaa i første Omgang. Om hvorledes det skulde gaa straks ved Ejendomsskyldens Indførelse, er der givet Regler, nemlig at for Statsskattens Vedkommende afløses de gamle Hartkorns- og Ejendomsskatter fra 1. Juli at regne, og Beskatningen af Ejendomsskyld træder i Kraft fra 1. Juli, hvorimod denne for Sogne- og Amtskommunernes Vedkommende træder i Kraft, saa snart deres Regnskabsaar begynder, den Gang henholdsvis 1. Januar og 1. April. Dette er